

РЕШЕНИЕ

№ 9049

гр. София, 06.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **12665** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

С жалба, вх. № 29311/25.11.2025 г. адвокат И. Т., като пълномощник на малолетната Т. В. Й. - гражданин на Република Турция, действаща със съгласието на своя баща и законен представител Сердар Й. - гражданин на Република Б. е оспорил постановления на 07.11.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република Б., в [населено място]- Турция ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 04.09.2025 г.

В съдебното заседание упълномощеният адвокат не се явява. С жалбата се твърди процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ, като се акцентира върху това, че: бащата на жалбоподателя - Т. В. Й. е съпруг на български гражданин – К. Б. Й.; отказът е формален и засяга правото на семеен живот; заедно със заявлението са представени всички, изискуеми документи. С жалбата е заявено и искане за възстановяване на разноските за водене на делото, включително адвокатско възнаграждение, но не са представени доказателства такива да е било заплатено, както и списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът не е представляван и не е изразил становище.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на оспорващия, както и служебно изисканата от Съда информация от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР не са оспорени от страните.

От името на малолетната Т. В. Й. - жалбоподател, гражданин на Република Турция е заявено на

04.09.2025 г. пред Генералното консулство на РБ в И. - Турция желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. На 07.11.2025 г., видно от представено по делото копие (л. 11) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим \(НУРИВОВР\)](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с изписване на чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „по данни на наемодателя семейството е устроено и живее в РТ. Основателни съмнения, че имат намерение да се установят трайно продължителни или постоянно в РБ“ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени доказателствата и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е основателна.

От страна на оспорващия са представени всички, изискващи се документи, вкл.: договор за ползване на жилищен имот в [населено място], Област К.; предварителен договор за покупко-продажба на апартамент в [населено място] и фактура от 10.10.2024 г. за авансово плащане по този договор. Установява се от представеното удостоверение, издадено на 29.08.2024 г. от Район „С.“ – Столична община, че жалбоподателят Т. В. Й. е дете на К. Б. Й. – майка и български гражданин, и Сердар Й. – баща, гражданин на Република Турция. Тези документи не са оспорени от страна на ответника. Съдът служебно изиска информация от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР. Според информацията от ДА „НС“ съгласувателната процедура не е провеждана по отношение на малолетното дете. От Дирекция „Миграция“ – МВР е представено становище от 31.10.2025 г., подписано за началник на Група „Миграция“, при ОД на МВР – К., според съдържанието на което: къщата в [населено място] е годна за живеене, а собственикът С. С. А. заявил веднъж, че бащата Сердар Й. работи като лекар в И., а целта на исканата виза е да се установи със семейството си в РБ, но във въпросника, касаещ бащата написал, че не работи. Тези данни са преценени като „противоречиви сведения на домакина“, които „не установяват по безспорен начин целта и условията на заявеното право на пребиваване в РБ на Т. В. Й.,...“ Цитирани са и справки от „информационните масиви на МВР“, с поред които за периода от 01.01.2020 г., до 31.10.2025 г. Т. В. Й. е посетила РБ девет пъти с общ престой от 32 дни, бащата – осем пъти с общ престой 29 дни, майката – пет пъти с общ престой 16 дни. Очевидно именно това становище е използвал ответникът като мотиви да откаже издаването на виза, макар да не се е позовал изрично на него.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република Б. са регламентирани в Закона за чужденците в Република Б.. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република Б. – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на

НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанието по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“). Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това, спазил ли е административният орган изискванията за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства не сочат несъмнено на извода, че „апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивите на процесния отказ („по данни на наемодателя семейството е устроено и живее в РТ. Основателни съмнения, че имат намерение да се установят трайно продължителни или постоянно в РБ“) се основават на „данни от наемодателя“, от когото не може да се очаква непременно да знае кога конкретно семейството ще се установи в РБ, както и какъв е социалният статус на бащата – работещ или не. Както становището, така и мотивите представляват произволни, субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. Фактът, че майката е гражданин на РБ, а малолетното дете е родено по време на брака ѝ с гражданин на Турция е достатъчно основание за издаване на виза „Д“, за дългосрочно пребиваване. Изискване, заявител за издаване на виза „Д“ да е посещавал/пребивавал преди това в страната, за която иска виза не е предвидено със ЗЧРБ. Обратно – пребиваване „на територията на Република Б. 90 дни в рамките на последните 180 дни като притежател на национална виза за краткосрочно пребиваване или при условията на безвизов режим за краткосрочно пребиваване“, респ. – като притежател на Ш. виза представлява материалноправно основание за отказ да бъде издадена нова виза – чл. 10, ал. 1, т.т. 18, 18а ЗЧРБ. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Ответникът обаче не е извършил обективно дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Обобщаващите му изводи, с които е мотивирал отказа да издаде виза се основават на предположения и на превратно оценяване на фактите. Основателно се сочи в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не е приложимо изключението, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 07.11.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното Консулство на Република Б., в [населено място] - Турция отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1,

т. 17 с.з. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган, но съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Като материално и процесуално незаконосъобразен подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република Б., в [населено място] за ново произнасяне по заявлението от името на малолетната Т. В. Й., от 04.09.2025 г. за издаване виза „Д“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на Закона.

Липсата на доказателства за заплатено от страна на жалбоподателя възнаграждение на адвокат И. В. Т. изключва възможността ответникът да възстанови такива разноски. Ответникът дължи да възстанови на жалбоподателя само размера на внесена за образуване на делото държавна такса от 10 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 и чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба, вх. № 29311/25.11.2025 г. от името на малолетната Т. В. Й. - гражданин на Република Турция, действаща със съгласието на своя баща и законен представител Сердар Й. - гражданин на Република постановления на 07.11.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република Б., в [населено място] – Турция ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи, на Република Б. да възстанови на Т. В. Й. , действаща със съгласието на своя баща и законен представител Сердар Й. - гражданин на Република Турция, притежаващ паспорт № S37336337/05.05.2025 г. разноските за държавна такса, в размер на 10 лв. (десет лева).

ИЗПРАЩА административната преписка на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република Б., в [населено място] за ново произнасяне по заявлението от 04.09.2025 г., от Т. В. Й. - гражданин на Република Турция, за издаване виза „Д“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на Закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: